

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 11 - 17 noiembrie 2012

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455 Pr. Ionuț: 0766/250.417

Începe Postul Crăciunului joi, 15 noiembrie 2012

Pregătirea pentru Crăciun coincide cu timpul Postului, un timp de rugăciune și revizuire a vieții. Există cuvinte ale Domnului de ascultat și de învățat, există alte cuvinte care izvorăsc din inimă și se înalță le Cer: acest dialog se cheamă rugăciune, și pentru ca să nu rezulte o practică sterilă, are datoria de a converti gândurile și acțiunile, de a schimba viața noastră.

Rugăciunea este deci un dialog particular: delicat și secret, dar și intens, și însuflețitor. Rugându-te, înveți să te rogi, să recunoști Cuvântul lui Dumnezeu și să-i faci loc în sufletul tău, întocmai ca și copilul mic căruia îi sunt adresate multe cuvinte pentru ca el să poată reda unul singur. Și ce sărbătoare este în casă pentru primul cuvânt! La fel este și pentru rugăciunea noastră: Domnul ne adresează din totdeauna cuvintele și gândurile sale. Și ce bucurie este în Cer pentru un singur răspuns al nostru!

Rugăciunea trebuie trăită în sinceritate, pentru că este un schimb de cuvinte și de iubire, ne învață să dialogăm cu alții, în particular cu cei care trăiesc alături de noi. Dialogul într-o familie este sarea traiului între părinți și copii, între soț și soție. Dialogul este întotdeauna un dar reciproc care se face, dar care este dificil de a fi pretins, pentru că nu este niciodată doar ascultare sau vorbire, ci este un gest gratuit care mărturisește gratuitatea iubirii care leagă locuitorii aceleiași case.

În acest Post să încercăm să înțelegem rugăciunea ca și un dialog personal și comunitar între oricare dintre noi și Domnul, dar, în același timp, să ne interogăm asupra sensului dialogului în familie și în locurile unde ne desfășurăm activitatea, să ne întrebăm dacă ne comportăm ca și creștini în comunicarea cu alții, dacă avem capacitatea întărită de Spiritul Sfânt de a asculta și vorbi.

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Elena Furtos, Alexandru Mitruț Magoros, Gheorghe Știubea, Maria Oltean și Simona Oprean**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

(...) Vindecarea de rău

Dumnezeu nu a creat o lume rea sau o lume imperfectă. El a creat o lume care inițial era bună. Este omul cel care prin păcat, prin folosirea greșită a liberului său arbitru, a ruinat lumea lui Dumnezeu. Omul a creat războiul. Omul este cel care provoacă valurile de milioane de refugiați în fiecare an. Omul este cel care poluează. Omul este cel care creează foame în lume prin distribuirea inegală a bunurilor lumii. Omul este cel care l-a jefuit pe alt om pe drumul spre Ierihon, l-a bătut și l-a lăsat aproape mort. Parcă îl vedem pe Isus arătând spre trupul mutilat de pe marginea drumului și spunând: “Tată drumul vieții. Astfel de situații veți găsi mereu pe drumul vieții. Aceștia sunt semenii voștri. Pe aceștia vă poruncește Dumnezeu să îi iubiți.”

În această lume noi întâlnim suferință, durere și rău. Nu că răul ar fi din dorința lui Dumnezeu. Nu că El l-ar fi creat. Vrea să scape de rău la fel de mult ca și noi. De fapt, bunul samaritean din Evanghelia de astăzi este Dumnezeu însuși. El a venit în lume să distrugă răul, să anuleze păcatul care este sursa majoră a suferințelor noastre: “Spiritul Domnului este peste Mine”, spune El la Luca 4,18, “pentru care M-a uns să binevestesc săracilor; M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima; să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea; să slobozesc pe cei apăsați”. Isus nu a trecut niciodată pe lângă cei de pe marginea drumului, ignorându-i. El a mers acolo unde știa că este suferință și este nevoie de El. Când Iair a venit la El și i-a spus că fiica sa este pe moarte, Isus s-a ridicat și a mers. Răspunsul la întrebarea: “De ce Dumnezeu s-a făcut om?” poate fi dat cu cuvintele parabolei: a văzut, a avut compasiune și a venit. Trupul neputincios, mutilat, de la marginea drumului, este chiar al omenirii, pierdută în păcat și amenințată de moarte. Gestul bunului samaritean este gestul lui Dumnezeu, care prin Cristos se apleacă asupra noastră pentru a ne însănătoși și pentru a ne elibera.

Isus este încă bunul nostru samaritean. Când suntem răniți, El ne vindecă. Când suntem căzuți la pământ, El ne ridică. Când suntem rătăciți, El ne aduce înapoi acasă. Asemenea samariteanului, El vine la noi atunci când toți ceilalți au trecut pe lângă noi, ignorându-ne. Ne ia cu El, ne îngrijește rănilile cu iubirea sa tămăduitoare.

“Mergi și fă și tu asemenea”, îi spune Isus avocatului după ce a ascultat povestea. La fel ne spune și nouă, astăzi. V-am fost aproapele. V-am arătat ce este aceea iubire. V-am ridicat din condiția voastră mizeră și am făcut din voi oameni noi: v-am dat parabola Bunului Samaritean pentru a vă arăta că este de neiertat ca un creștin să “treacă pe partea cealaltă”, ignorând răniții, înfometaiții și nevoiașii acestei lumi. Bunul samaritean este încă cheia atunci când dorim rezolvarea problemelor lumii. (...)